

La reestructuració del sector de les finances

Les caixes, entre la tisorada i la reforma

No es pot posar en risc ni la naturalesa jurídica de les entitats d'estalvi ni la seva funció social

JOAN CARLES
Gallego

Sembla que els marges de gestió social de la crisi es van esgotar i el Govern inicia la via de la gestió mercantil. Tot i la passivitat del Govern central, fins fa dues setmanes teníem uns nivells importants de diàleg social on es pretenia assolir els màxims consensos possibles a partir de compromisos per repartir equitativament els costos de la recessió econòmica.

Així les coses, l'estratègia de reforçar el compromís i l'equilibri de costos entre els diferents sectors socials a través del diàleg social ha quedat en entredit després que els mercats financers hagin llançat un ferotge atac contra l'euro, i contra els països de la UE amb més dependència dels mercats financers internacionals on col·locar el deute. El Govern ha cedit als dictats del mercat financer i de l'FMI i ha imposat una de les més dures retallades conegudes de la història recent, la tisorada. Una retallada que afecta les persones dependents, pensionistes, treballadors públics, sense contrapartides en les capes altes de la societat. Una retallada que manté l'atonia econòmica a l'afèblir la recuperació de la demanda interna, via reducció de la capacitat adquisitiva i la disminució de la inversió pública, i que allunya l'horitzó de reactivació econòmica i creació d'ocupació i posa en perill la cohesió social alhora que ens instal·la en una dinàmica de conflictivitat social.

DES DE FA temps sabem que el principal problema de l'economia és la situació d'un sistema financer encadenat pels excessos d'un model de creixement amb predomini de l'economia financera, es-

pecialment especulativa, sobre l'economia real, productiva. Avui el nivell d'endeutament immobiliari del sector financer supera els 320.000 milions d'euros i té apalancats més de 40.000 milions en sòl que ni pot ni vol treure al mercat tant per manca de demanda com sobretot per evitar la caiguda del valor que empitjoraria els balanços de les entitats.

EN AQUEST marc, calen reformes estructurals. I avui les principals, les prioritàries, són les que incideixin a reactivar l'economia, les que permetin mantenir i incrementar la demanda interna, pública i privada, que és el que en definitiva estimularà l'activitat econòmica i pot generar creació d'ocupació. I, per tant, les reformes financera i la fiscal són les prioritàries. Només amb la lluita decidida contra el frau fiscal es podrien recaptar més de 38.000 milions d'euros en el conjunt de l'Estat. A Catalunya amb la baixada de l'impost de successions hem perdut 540 milions d'euros que contrasten amb els 200 milions que volen retallar dels sous dels treballadors públics.

I, en aquest context, l'únic acord assolit entre el Govern i el principal partit de l'oposició és la reforma de la llei de caixes. Una reforma per acabar reestructurant el sector financer eliminant la dualitat del sistema i, per tant, el paper i l'aportació soci-

MARTIN TOGNOLA

Privatitzar les caixes augmentaria el risc d'exclusió financera d'amplis sectors de la població

al de les caixes. Les caixes no tenen accionistes i per tant els beneficis es reparteixen a través de l'obra social al conjunt de la societat. El 2009 no més amb el conveni amb la Generalitat l'obra social de les caixes catalanes va aportar directament més de 45 milions per a les finalitats socials acordades amb el Govern. La introducció de quotes participatives, si no hi ha una regulació clara i uns límits definits, pot posar en qüestió l'aplicació del benefici de les entitats a les finalitats socials.

No hi ha dubte que el sector de caixes necessita una reestructuració després d'anys de creixement desmesurat a base de crèdit hipotecari. L'augment de la morositat, l'endeutament excessiu i el sobredimensionament de les xarxes d'oficines de moltes entitats fan necessària la reforma si volem recuperar l'accés al crèdit a les empreses i a les persones i tornar a tenir els beneficis suficients per contribuir al desenvolupament territorial a través de l'obra social. És sobre la base d'aquesta realitat que s'hauria de plantejar la modificació de la llei que les regula, la LORCA, per tal que aquelles que ho necessitin puguin reforçar els seus recursos propis i la solvència. Però aquests canvis legislatius en cap cas poden posar en risc la naturalesa jurídica de les caixes i la seva funció social, ni modificar l'actual marc competencial que atorga a les comunitats autònomes la funció de supervisió d'aquestes entitats.

TAL COM HEM dit moltes vegades, les caixes contribueixen al desenvolupament dels territoris on són presents a través de l'activitat financera i de l'obra social i eviten l'exclusió financera de les persones amb més dificultats. La privatització de les caixes tindria efectes en el desenvolupament econòmic i social del nostre país. L'experiència d'altres països com Itàlia ens demostra que l'entrada de capital privat a les caixes d'estalvi en va comportar la desaparició, i va provocar un augment de l'exclusió financera d'amplis sectors de la població. Per això, ara més que mai, cal preservar la naturalesa jurídica de les caixes i la seva funció social. ≡

Secretari general de CCOO de Catalunya. També firma l'article Dolors Llobet, membre del consell d'administració de La Caixa en representació dels treballadors.